Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	8Co/185/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1109238376
Dátum vydania rozhodnutia:	15. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jana Vlčková
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2018:1109238376.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vlčkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Romana Majerského v spore žalobcu: I.. Ľ. R., H. Š. Č.. XX, H., zastúpeného: MGA IURIS s.r.o., so sídlom Pri starej prachárni č. 10, Bratislava, proti žalovanému: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, Bratislava, ICO: 47 232 480, o ochranu osobnosti a o priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 06.marca 2017, č.k. 10C 189/2009-418, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým; v poradí druhým; rozsudkom súd prvej inštancie určil, že žalovaný v rozhlasovej relácii s názvom "Z. C. B. H....". vysielanej v premiére dňa XX.XX.XXXX na C. B. M. G., D. D. Č. B. XX,XX R.. Z. D. M.Í. S. XX.XX.XXXX na C. B. M. M., D. D. Č. B. XX,XX R.. Z. S. XX.XX.XXXX na C. B. M. G., D. D. Č. B. XX,XX R.. uvedením výrokov, že žalobca
- ". C. S. T. D. F. T. H.... M. H. U., Ž. T. C. B. J., C. C....".
- ". T. B. Z. B. Y., Z. B. D. Z. G. D. C. Y., Z. X. O. D., Ž. X. S. U. Y..".
- "....G. U. D. S. T., B. C.,
- ". U. Ď. G. O., Z. U. F. N. H. U. U. G. I., Ž. S. F. K. G....".,
- ". Z. G. C. G. T. J. D. D., Ž. N. Ž.. Na B. G. T. Y. Z. X. G. D., Ž. T. I....".

neoprávnene zasiahol do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Žalovanému uložil zničiť všetky hmotné nosiče, na ktorých je zachytený zvukový záznam rozhlasovej relácie ". C. B. H....".. Žalovanému tiež uložil povinnosť doručiť žalobcovi štatutárnym orgánom žalovaného podpísaný list ospravedlnenia za uverejnenie uvedených výrokov, povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, vo zvyšku uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobu zamietol a žalobcovi vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Vychádzajúc z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/702/2013 - 339 zo dňa 06.03.2017, ktorým bol jeho v poradí prvý rozsudok, ktorým bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené, zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie, v zmysle vysloveného právneho záveru odvolacieho súdu, po doplnení dokazovania (výsluchom svedkyne V. G. - správkyne bytového domu na Š. O.. Č.. XX D. H.) a v nadväznosti na pripustenú zmenu žalobného petitu uznesením č. k. 10C 189/2009-362 zo dňa 4.5.2016, zaoberal sa opodstatnenosťou jednotlivých žalobcom uplatňovaných nárokov z hľadísk uvedených v zrušujúcom uznesení a postupom naznačeným odvolacím súdom pristúpil k opätovnému posúdeniu vzniku zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu a k ustáleniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (aj) po vyhodnotení okolností na strane žalovaného. Konštatoval, že redaktorka žalovaného reportáž pripravovala v dostatočnom časovom predstihu, sama mala byť znalá faktov súvisiacich s odvysielanou témou, keďže sa jej nepodarilo osloviť žalobcu

za účelom získania informácií vo vzťahu k prezentovaným skutkovým tvrdeniam nájomcu bytu, ktorý spolu so svojim právnym zástupcom boli pred vysielaním reportáže dotazovaní redaktorkou žalovaného a ktorých autentické vyjadrenia boli v relácií odvysielané. Uviedol, že odvysielanou reportážou bola spracovaná téma týkajúca sa aktuálnych problémov spojených s bývaním nájomcov v reštituovaných domoch. Za účelom čo najlepšieho priblíženia problému bola reportáž založená na priamej výpovedi nájomcu bytu p. Z. U. a na vyjadrení jeho právneho zástupcu N.. H., medzi ktorými odzneli aj príspevky redaktorky v podobe jej vstupov. Nakoľko v danom prípade nepochybne išlo o problematiku spadajúcu pod záležitosti verejného záujmu; vzhľadom na aktuálnosť témy so širokým spoločenským dosahom; bolo potrebné vychádzať zo zvýšenej ochrany vyhľadávaniu a rozširovaniu súvisiacich informácií a myšlienok týkajúcich sa otázok verejného záujmu; keď poslaním tlače je nesporne šíriť informácie a myšlienky o otázkach verejného záujmu s tým, že je zároveň nespochybniteľným právom verejnosti takéto informácie prijímať. Zdôraznil, že pri posudzovaní nároku na ochranu osobnosti je potrebné vychádzať z požiadavky ich vyváženosti a proporcionality pri ich uplatňovaní, teda aby jednému právu nebola daná bezdôvodne prednosť pred právom druhým. Poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ktorými mal preukázané, že nájomný vzťah medzi žalobcom a nájomcami manželmi U. bol ukončený na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 14C 18/00-82 zo dňa 30.1.2002, ktorým súd privolil k výpovedi z nájmu bytu. Mal za preukázané, že nielen byty nájomcov, ale celá domová nehnuteľnosť bola odpojená od elektriny a plynu v dôsledku vykonávania rekonštrukcie bytového domu na Š. Č.. XX D. H.. Zo správy o odbornej prehliadke plynového zariadenia, vykonanej dňa 18.09.2003, mal preukázané, že na základe vykonanej prevádzkovej revízie plynového zariadenia a jeho celkového zhodnotenia bolo konštatované, že predmetné zariadenie nie je schopné bezpečnej prevádzky do odstránenia závad uvedených v predmetnej správe. Z obsahu zápisu z tlakovej skúšky plynomeru zo dňa 02.10.2003 mal preukázané, že plynový rozvod v bytovom dome na Š. O. Č.. XX D. H. nevyhovoval tesnostnej skúške, časť plynového rozvodu v suteréne bola značne skorodovaná a zariadenie z dôvodu netesnosti bolo odstavené z prevádzky. Zo správy o prehliadke a skúške elektrického zariadenia vykonanej dňa 21.10.2003 mal preukázané, že elektrické zariadenie na bytovom dome na Š. O. Č.. XX D. H. nevyhovovalo podmienkam pre bezpečnú a spoľahlivú prevádzku. Mal preukázané, že žalobca upozornil manželov U. na zlý technický stav plynových zariadení a elektrických vedení a zároveň im oznámil, že bude prerušená dodávka týchto energií, nájomcovia boli upozornení na zlý technický stav pivničných priestorov, v dôsledku ktorých mala byť oprava kanalizácie a zároveň boli upozornení, že na čas opráv kanalizácie bude nainštalovaná chemická toaleta vo dvore. Západoslovenská energetika, a.s., prerušila dodávku elektrickej energie do celého bytového domu v termíne na začatie rekonštrukčných práce elektroinštalácie od 25.04.2005 a o tomto postupe informovala ostatných odberateľov energie pána Z.. U. Z. C.na V.. N.. F.. Žalobca nájomcom bytov v bytovom dome oznámil, že z dôvodu výkonu rekonštrukčných prác na domovej nehnuteľnosti si môžu zabezpečiť náhradný odber elektrickej energie zo suterénu bytového domu. Mal preukázané, že žalobca nájomcom bytov v bytovom dome oznámil v súlade so stavebným povolením, že bude realizovaná oprava prípojky plynu a z tohto dôvodu dodávka plynu bude dňa 28.09.2005 prerušená. Ďalej z vykonaného dokazovania mal preukázané, že potom, čo bol bytový dom odstavený od kanalizácie a vody, žalobca bol nútený postaviť suché WC, avšak nie s výsmechom, aby celá ulica videla, že chodia manželia U." do tej kadibúdky". Žalobca a jeho rodina používali suché WC, nakoľko bolo nevyhnutné v rámci rekonštrukcie bytového domu vykonať rekonštrukciu kanalizácie, ako aj vody. Mal preukázané, že kanalizačný systém v bytovom dome bol poškodený, a preto bolo nevyhnutné opraviť ju z dôvodu predchádzaniu vzniku škody na bytovom dome, ako aj za účelom odstránenia jednej z príčin vlhnutia suterénu bytového domu. Právoplatným rozhodnutím č. ŽP -200/11836 Šv/J-2 zo dňa 22.6.2001 Okresný úrad Bratislava I, odbor životného prostredia, nariadil žalobcovi odstrániť stavbu - murovaný sklad pristavaný k obvodovému múru domu na Š. O.. Č.. XX D. H., a preto uzavrel, že murovaný sklad bol žalobcom odstránený legitímne. Z rozhodnutia Hlavného mesta Slovenskej republiky zo dňa 18.11.2003 mal preukázané, že žalobcovi ako vlastníkovi domovej nehnuteľnosti na Š. O.. Č.. XX D. H. bolo uložené opatrenie na odstránenie nedostatku v oblasti ochrany pred požiarmi tak, že bol povinný zabezpečiť vykonanie kontroly komínov v uvedenom bytovom dome v termíne do 30.11.2003. Odborným pracovníkom N.. M. po vykonanej revízii komínových telies bolo žalobcovi doporučené odo dňa 27.07.2005 nepoužívať komínové telesá pre ich zníženú funkčnosť, a ktorý zároveň súhlasil v súlade s projektovou dokumentáciu s odstránením komínových telies, ktoré nie sú funkčné. Krajský pamiatkový úrad Bratislava podal Miestnemu úradu Bratislava - Staré mesto podnet na prešetrenie a žiadosť o súčinnosť, nakoľko boli zistené nedostatky na objekte národnej kultúrnej pamiatky a bytového domu na Š. O.. Č.. XX D. H.. Krajský pamiatkový úrad Bratislava zistil, že bola v úrovni 2NP na juhozápadnej fasáde bytového domu nainštalovaná

parabola s nosičom a do úrovne tohto podlažia je ďalej cez druhé okno od západu na juhovýchodnej fasáde vedený vzdušný elektrický rozvod z vedľajšieho objektu - F. Š. XX. Úrad konštatoval, že uvedené práce boli realizované v rozpore s príslušnými ustanoveniami pamiatkového zákona; osadením paraboly a realizovaním vedenia elektrickej energie došlo k poškodeniu hmoty pamiatkovej substancie daného objektu a k výraznému narušeniu výzoru, ako aj jeho estetických a pamiatkových hodnôt; úrad vo svojej písomnej žiadosti na záver uviedol, že ak vlastník nehnuteľnosti nenapraví rušivý vzhľad danej nehnuteľnosti, začne Krajský pamiatkový úrad voči vlastníkovi priestupkové konanie v zmysle príslušných ustanovení Pamiatkového zákona. Z preloženej fotodokumentácie žalobcom mal preukázaný zlý technický stav domovej nehnuteľnosti na Š. O.. Č.. XX D. H., vysoký stav spodnej vody v suteréne nehnuteľnosti, rozsah poškodenia rín a omietky. Konštatoval, že v rámci vykonaného dokazovania žalovaný nepreložil žiaden dôkaz potvrdzujúci, že by žalobca a správkyňa bytového domu, boli redaktorkou pani I.. Č. oslovení za účelom získania stanovísk k obsahu pripravovanej relácie a dokazovanie výsluchom redaktorky žalovaného I.. X. z dôvodu jej úmrtia nebolo možné vykonať. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania uviedol, že v relácii odzneli výroky pána U., obsah ktorých redaktorka žalovaného nemohla ovplyvniť, avšak obsah relácie upravovala určité časové obdobie, a mala profesionálnu povinnosť obsah reportáže upraviť tak, aby jej obsah bol vyvážený. Relácia nebola vysielaná bezprostredne spôsobom priameho prenosu vyjadrení respondentov, ale s časovým odstupom. Redaktorka žalovaného obsah relácie spracovala, no nie objektívne. V rámci prípravy obsahu relácie bola povinná zabezpečiť pre objektivizáciu obsahu celej relácie účasť žalobcu vo vysielanej relácii, a keďže sa jej jeho účasť nepodarilo zabezpečiť, a ani účasť vypočutej svedkyne V.. G.; avšak nie z dôvodu odmietnutia ich účasti v relácii; ale z dôvodu, že neboli redaktorkou v čase prípravy reportáže preukázateľne oslovení, mala sa minimálne snažiť získať písomné stanovisko žalobcu k danej téme reportáže, resp. zabezpečiť stanovisko správcu bytového domu, v ktorom sa byt nájomcu, ktorý bol účastníkom reportáže, nachádzal, alebo si mohla sama získať kvalifikované informácie o činnosti žalobcu vo vzťahu k výkonu jeho vlastníckeho práva k domovej nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádzal byt respondenta pána U.. Dospel k záveru, že obsah reportáže bol spracovaný jednostranne, nevyvážene a ako taký, v celom kontexte, zasiahol do osobnostných práv žalobcu, ktorý nebol redaktorkou žalovaného požiadaný o stanovisko k danej téme. Redaktorka žalovaného mala možnosť pre objektivizáciu obsahu relácie sama zistiť potrebné penzum informácií a obsah odvysielanej reportáže mala pripraviť tak, aby jeden z respondentov, prítomný nájomca, nebol vykreslený v postavení obete vo vzťahu k žalobcovi, ktorý, ako vyplynulo z dokazovania, konal vo vzťahu k nájomcom, zákonným spôsobom. Poukázal na závery odvolacieho súdu, ktorý v uznesení konštatoval, že na rozdiel od účastníkov reportáže, je postavenie redaktora iné, nakoľko tento musí v reportáži zachovať nestrannosť a objektívnosť tým, že poskytne adekvátny priestor na vyjadrenie svojich názorov a postojov všetkým zúčastneným a dotknutým osobám (názorová pluralita), svojimi komentármi by sa mal obmedziť na nezaujaté hodnotenie opisovanej udalosti a poskytnúť poslucháčovi všetky aktuálne dostupné relevantné fakty (všestrannosť informovania) a tieto vyhodnotiť objektívne tak, aby si tento mohol vytvoriť sám svoj vlastný úsudok. Z vykonaného dokazovania mal však preukázané, že redaktorka žalovaného nepostupovala v zmysle právneho názoru prezentovaného odvolacím súdom, ktorý tiež uviedol, že v prípade jednostranného spracovania reportáže, v ktorej sa poskytne priestor len jednej zo zainteresovaných strán, môže dôjsť k zásahu do osobnostných práv druhej zo zainteresovaných strán, ktorej priestor na reakciu nebol daný, hoci tomu nebránili žiadne vážne či objektívne prekážky a pripomenul, že v kontexte uvedeného treba zdôrazniť, že existencia neoprávneného zásahu a zodpovednosti za vznik ujmy s tým spojenej predpokladá posúdenie, či v prípade poskytnutia priestoru na vyjadrenie opomenutej strane, by v konečnom dôsledku vyznelo odvysielanie príspevku celkom inak. Na základe vykonaného dokazovania považoval za zrejmé, že by kontext relácie odznel inak predovšetkým v tom smere, že by jej obsah bol vyvážený, a že by odznela obrana žalobcu vo vzťahu k tvrdeniam nájomcu, ktorý vo vzťahu k svojej osobe a členom jeho rodiny, považoval konanie žalobcu za nespravodlivé, pritom žalobca, ako vlastník domu, bol povinný vo vzťahu k nájomcom postupovať tak, aby ako vlastník domu dodržal zákonom určené povinnosti vlastníka domu / pod sankciu pokút, ktoré by mohli byť udeľované stavebným úradom/, aby bývanie v dome bolo bezpečné a technický stav domu, aby neohrozoval zdravie a životy nájomcov. Žalobca legitímnym spôsobom postupoval vo vzťahu k nájomcom, žalobca mal legitímny nárok ukončiť nájomný vzťah s nájomcami výpoveďou a k takejto forme skončenia nájomného vzťahu žalobca mohol prikročiť, keďže súd privolil k výpovedi z nájmu bytu. Taktiež žalobca mal legitímne právo - a dokonca povinnosť - v súvislosti s realizáciou rekonštrukčných a stavebných prác, odpojiť bytový dom od energií a taktiež mal povinnosť zabezpečiť stavenisko aj sociálnym zariadením, na zbúranie nelegálnej stavby označenej respondentom relácie pánom U. ako garáž žalobca disponoval právoplatným rozhodnutím vydaným

Okresným úradom Bratislava I, odborom životného prostredia, z obsahu ktorého jednoznačne vyplývalo, že stavba bola postavená na pozemku vo vlastníctve žalobcu nelegálne. Ak by žalobca bol požiadaný o stanovisko k obsahu tvrdení nájomcu, resp. redaktorka by skutkové okolnosti uvádzané pánom U. a jeho právnym zástupcom preverila na príslušnom správnom úrade, resp. súde, ktorými redaktorka žalovaného mohla disponovať skôr, ešte pred odvysielaním relácie, celkom určite by obsah relácie bol vyvážený, nebol by tendenčne zameraný a poslucháč by získal ucelené informácie o spracovávanej problematike redaktorkou žalovaného. Poukázal na konštatovanie odvolacieho súdu, že bol správny záver súdu prvej inštancie o jednostrannom spracovaní príspevku a pokiaľ sa preukáže, že žalovanému nič nebránilo zabezpečiť stanovisko žalobcu - bude pre vznik zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah určujúce; či by žalobcom prezentované fakty a argumenty, ak by rovnako v príspevku odzneli, významne prispeli k jeho objektívnosti a vyváženosti. Dospel k záveru, že redaktorke žalovaného nič nebránilo, aby zabezpečila stanovisko žalobcu k téme reportáže, ktorú spracovávala určité časové obdobie. Žalobca vo vzťahu k médiám, ktoré ho pri spracovaní danej témy oslovili, poskytol adekvátnu súčinnosť, túto by poskytol aj redaktorke žalovaného pri spracovávaní obsahu reportáže, no tá ho v rozhodnom období neoslovila a nekontaktovala ani správkyňu bytového domu. Mal tak jednoznačne za to, že žalobcom prezentované fakty a argumenty, ak by rovnako v príspevku odzneli, rozhodne by významne prispeli k jeho objektívnosti a vyváženosti. Vzhľadom na to, že mal jednoznačne za preukázané, že žalovaný odvysielaním relácie, tak ako bol spracovaný jej obsah, neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu, rozhodol, že odvysielaním relácie žalovaný zasiahol do osobnostných práv žalobcu, zaviazal žalovaného zničiť všetky hmotné nosiče, na ktorých je zachytený zvukový záznam rozhlasovej relácie "Ako prísť o byt..." z dôvodu, že ide o formu zdržania sa šírenia nepravdivých údajov o žalobcovi, nakoľko, ak by tieto nosiče zostali zachované, existovalo by bezprostredné nebezpečenstvo (hrozba) opakovania sa v budúcnosti uskutočnenia neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu a zároveň zaviazal žalovaného, aby žalobcovi doručil štatutárnym orgánom žalovaného podpísaný list v znení vo výroku rozsudku uvedenom. Ďalej uviedol, že relácia bola spracovaná a následne odvysielaná tak, že poslucháč relácie si nemohol sám vytvoriť spravodlivý úsudok o osobe žalobcu, keďže celý obsah relácie bol spracovaný len s jednou stranou nájomného vzťahu, keďže žalobca sa ku skutkovým tvrdeniam pána U. a jeho právneho zástupcu nemohol vyjadriť. Neprihliadol na obranu žalovaného, že redaktorka len položila otázky opýtanej strane, ktorá samostatne odpovedala, a že z tohto dôvodu žalovaný za obsah odpovedí pána U. a jeho právneho zástupcu nemôže zodpovedať. Redaktorka nemohla zasiahnuť do obsahu jednotlivých odpovedí, ale mala povinnosť, vzhľadom na informačnú činnosť žalovaného, dať rovnocenný priestor aj žalobcovi, aby sa k jednotlivý tvrdeniam pána U. a jeho právneho zástupcu vyjadril. Redaktorka tak neurobila, čím založila zodpovednosť žalovaného za protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcu. Žalovaný porušil právo žalobcu na ochranu osobnosti (občianska česť a dobré meno), pričom tento zásah bol nielenže objektívne spôsobilý vyvolať ujmu na osobnostných právach žalobcu, ale aj privodil ujmu na osobnostných právach žalobcu. Na základe vykonaného dokazovania výsluchom svedkov N.. Ľ. C., V.. N. M., V.. I. S.V., N.. N. W. mal za preukázané, že tvrdenia pána U. a jeho právneho zástupcu bez adekvátneho vyjadrenia sa žalobcu v relácii uviedli žalobcu do pozície nečestného, arogantného človeka, ktorý sa voči nájomcom správa neľudsky a bez právneho základu. Ako vyplynulo z dokazovania, išlo o tvrdenia, ktoré priamo ohrozili povesť žalobcu v profesionálnom uplatnení ako aj osobnom živote. Mal preukázaný závažný zásah do osobnostných práv žalobcu, a preto nepovažoval za adekvátne zadosťučinenie ospravedlnenie a zničenie hmotných nosičov, a žalobcovi priznal aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. K žalovaným vznesenej námietke premlčania uplatneného nároku na peňažnú náhradu uviedol, že zmena petitu žaloby sa nedotkla pôvodne uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy 7.000,- eur ustálil s poukazom na to, že redaktorka žalovaného obsah relácie nespracovala na profesionálnej odbornej úrovni a z dôvodu intenzity zásahu do osobnostných práv žalobcu, keď nepostačovalo priznať žalobcovi len nárok v rozsahu prvých troch výrokov formulovaných v žalobe. Redaktorka zjavným spôsobom prekročila hranice proporcionality práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti tým, že keďže sa jej nepodarilo pozvať žalobcu ako ďalšieho respondenta do spracovávanej a odvysielanej relácie, sama mala byť zodpovedným a informovaným zástupcom žalobcu a na základe verejne dostupných informácií mala vyvážiť obsah odvysielanej relácie tak, aby si naozaj poslucháč mohol vyvodiť sám úsudok o téme relácie na základe faktov, ktoré bola povinná redaktorka zhromaždiť a prezentovať v relácii. Pri posudzovaní limitov slobody prejavu hodnotil reláciu ako celok - ako žáner, ktorý nebol spracovaný na profesionálnej úrovni a odvysielaním ktorého došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Vo zvyšku uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol z dôvodu, že nebol preukázaný úmysel redaktorky žalovaného cielene zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Bez právneho významu

považoval obranu žalovaného, že redaktorka žalovaného len položila otázky žalobcovi. Redaktorka tematicky pripravila obsah relácie, no nevytvorila priestor na reakciu obidvoch zainteresovaných strán. Bolo povinnosťou redaktorky, aby si po nahraní rozhovoru s pánom U. a jeho právnym zástupcom overila pravdivosť tvrdení dopytom na príslušné správne orgány a mala jednoznačne požiadať žalobcu o jeho stavisko. Ak by minimálne redaktorka žalovaného správne orgány oslovila, získala by základné informácie o nutnosti vykonania rekonštrukčných prác na domovej nehnuteľnosti žalobcu, ktorá je zároveň aj národnou kultúrnou pamiatkou, v dôsledku čoho musí byť venovaná zvýšená pozornosť na jej stavebnotechnický stav. Žalovaný zodpovedá za zásah do osobnostných práv žalobcu konaním jeho zamestnankyne - redaktorky, ktorá minimálne z nedbanlivosti pripravila obsah odvysielanej relácie jednostranne, redaktorka na obranu žalobcu neuviedla žiaden skutkový stav, z ktorého by si poslucháč mohol vyvodiť opodstatnenosť konania žalobcu voči nájomcom bytov v bytovom dome na Š. O.. Č.. XX, D. H.. Na základe uvedeného dospel k záveru, že sú splnené zákonné predpoklady pre priznanie primeraného zadosťučinenia v podobe požadovaného ospravedlnenia, ale aj pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 13 ods. 2 ,3 Občianskeho zákonníka. V danej veci nie je postačujúce samotné morálne zadosťučinenie s prihliadnutím na skutočnosť, že k zásahu do osobnosti žalobcu došlo jedným z najpočúvanejších rozhlasových vysielateľov. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch posúdil závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu osobnostného práva žalobcu došlo. Obsah relácie ako celku bol spôsobilý vyvolať u poslucháčov dojem, že žalobca sa bezočivo, agresívne ba až arogantne správa k nájomcom a svoje práva a povinnosti vykonáva svojvoľne so zameraním "vyštvať" jednotlivých nájomcov z bytov bez právneho dôvodu. Žalobca v čase neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv bol osobou známou medzi podnikateľmi, ústavnými činiteľmi, zúčastňoval sa zahraničných pracovných ciest prezidenta Slovenskej republiky. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že v dôsledku negatívnej publicity osoby žalobcu žalovaným bol žalobcovi pozastavený výkon jednotlivých funkcií v Združení podnikateľov Slovenska, došlo k obmedzeniu podnikateľskej spolupráce. Jeho kolegovia začali prehodnocovať svoj pracovný, ako aj osobný postoj k žalobcovi. Prihliadol aj k tomu, že k zásahu došlo prostredníctvom média, ktoré patrí k najpočúvanejším rozhlasovým vysielateľom s celoslovenskou pôsobnosťou. Vzhľadom k tomu dospel k záveru, že suma 7.000,- eur je náhradou zodpovedajúcou efektívnemu zmierneniu následkov neoprávnených zásahov do osobnostných práv s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Za rozhodujúce nepovažoval subjektívne pocity žalobcu, ale svedeckými výpoveďami preukázaný skutkový stav z obsahu ktorého vyplynulo, že žalobca bol v dôsledku odvysielania uvedenej relácie považovaný za nedôveryhodného spolupracovníka, v dôsledku čoho bol obmedzený spolupracovníkmi pri výkone svojich pracovných povinnosti, bola naštrbená aj dôvera jeho známych voči jeho osobe. S poukazom na § 255 ods. 1 C.s.p. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu z dôvodu, že žalobca v konaní mal plný úspech vo vzťahu k prvým trom výrokom žaloby a priznanie výšky nemajetkovej ujmy bolo na úvahe súdu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, dôvodiac tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie pred súdom má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal súdu prvej inštancie úplné ignorovanie explicitne vyjadreného právneho názoru odvolacieho súdu vo vzťahu k záveru, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo odvysielaním relácie v jej premiére dňa 12. 06. 2007, keď v opätovnom konaní pred súdom prvej inštancie nebolo vykonané žiadne nové dokazovanie, ktoré by túto skutočnosť akýmkoľvek spôsobom potvrdzovalo a hodnoverným spôsobom vyvrátilo závery dokazovania vykonaného v predchádzajúcom konaní, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že sám žalobca údajný zásah do svojich osobnostných práv odvodzuje od reprízovaného vysielania v roku 2008, kedy danú reláciu prvýkrát zaregistroval. Ide tak o inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vytýkal súdu prvej inštancie ako sa vysporiadal s rozhodujúcou otázkou pre posúdenie danej veci, a to, či prostredníctvom príslušnej redaktorky poskytol žalobcovi priestor na vyjadrenie, ktorú otázku považoval za najzásadnejšiu pre posúdenie existencie neoprávneného zásahu do osobnostných práv, tak ako to vyplýva aj z uznesenia odvolacieho súdu. V tejto súvislosti vytýkal súdu prvej inštancie, že iba nekriticky prevzal tvrdenia žalobcu o tom, že pri tvorbe reportáže nebol redaktorkou ani žiadnou inou kompetentnou osobou oslovený a tieto vyhodnotil ako v zásade jediný relevantný dôkaz na ustálenia tejto podstatnej skutočnosti, žalobcove ničím nepreukázané vyhlásenie o tom, že s inými médiami komunikoval, a teda by určite komunikoval aj s ním, posúdil ako ďalší dôkaz potvrdzujúci skutočnosť, že žalobcovi priestor na vyjadrenie nebol poskytnutý. Konajúci súd sa tak úplne nekriticky stotožnil s

argumentáciou žalobcu o jeho dobrých úmysloch vo vzťahu ku komunikácii s médiami, a to napriek skutočnosti, že sa v danom prípade jednoznačne jednalo o chúlostivú tému, v rámci ktorej bude žalobca z pohľadu verejnej mienky jednoznačne vždy v nevýhodnom postavení už len z titulu objektívnych skutočností a síce, že ako nový vlastník nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom reštitúcií, dal výpoveď nájomníkom, ktorý v danej nehnuteľnosti prežili svoj celý život, súd úplne odignoroval bežnú prax osôb v podobnom postavení ako žalobca, ktoré sa okrem iného aj ignorovaním pokusov o oslovenia, resp. poskytnutie priestoru na vyjadrenie snažil zabrániť tomu, aby médiá o takýchto prípadoch vôbec informovali. Súd prvej inštancie sa nielen nekriticky stotožnil s tvrdeniami žalobcu o tejto skutkovej otázke, ale zároveň úplne ignoroval dôkazy na jeho strane, ktoré buď priamo svedčili o opaku, resp. minimálne podstatným spôsobom spochybňovali tvrdenia žalobcu. Predovšetkým sa nevysporiadal s tvrdeniami pána U. v rámci svedeckej výpovede, ktorý jednoznačne uviedol, že sa spolu s redaktorkou relácie pokúšali kontaktovať žalobcu a že vo veci oslovenia žalobcu tiež poskytol redaktorke kontakt na svojho právneho zástupcu. Napadnutý rozsudok tak neobsahuje závery ohľadom vyhodnotenia dôkazov, ktoré sú kľúčové pre posúdenie merita veci. Závažnosť absencie riadneho vyhodnotenia uvedeného dôkazu je zvýšená práve skutočnosťou, že súd na strane žalobcu akceptoval dôkazné prostriedky rovnakej sily ako objektívne preukázané fakty a na ich základe dospel k záveru rozhodujúcemu pre celé konanie. Ďalej poukazoval na dôkaz - emailovú komunikáciu medzi redaktorkou a zamestnankyňou právneho odboru z roku 2009, s ktorým dôkazom sa v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom súd prvej inštancie nevysporiadal. Tento dôkazný prostriedok nemohol doložiť vo forme, ktorú od neho požadoval súd, keď emailová komunikácia zamestnancov sa nearchivuje po takú dlhú dobu, čo však nezbavuje súd povinnosti vyhodnotiť tento dôkazný prostriedok. Namietal arbitrárne hodnotenie dôkazov zo strany súdu, ktorý bez akéhokoľvek vysvetlenia prisúdil absolútnu povahu dôkazom predloženým žalobcom, pričom dôkazy úplne rovnakej relevancie bez akéhokoľvek vysvetlenia vyhodnotil na úplne opačnej strane spektra ako úplne irelevantné. Poukázal tiež na to, že v pôvodnom konaní navrhoval vypočutie redaktorky z dôvodu objasnenia skutočnosti, či žalobcovi poskytla priestor na vyjadrenie, ku ktorému však nedošlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu. V nadväznosti na uvedené pripomenul, že v danom čase platila právna úprava O.s.p., v rámci ktorého mala prioritnú váhu zásada materiálnej pravdy, a preto mal súd nájsť spôsob ako zistiť informácie priamo od redaktorky relácie, a to práve z dôvodu, že tieto informácie boli rozhodujúce pre posúdenie kľúčovej otázky v konaní. Argumentoval, že pochybením prvoinštančného súdu, ktorý sa v prvom konaní zameral predovšetkým na preukazovanie pravdivosti vyjadrení, ktoré mali charakter hodnotiaceho úsudku, mu bola zmarená možnosť predložiť priame vyjadrenia dotknutej redaktorky ohľadne prípravy relácie. Vzhľadom na objektívne okolnosti konajúci súd úplne odignoroval dôkazné prostriedky, ktoré aspoň sprostredkovaným spôsobom poskytovali tvrdenia dotknutej redaktorky k uvedeným skutočnostiam. Poukazoval na nutnosť vykonania tzv. testu proporcionality pre posúdenie kolízie práva na slobodu prejavu s právom na ochranu osobnosti. V tejto súvislosti argumentoval všeobecne akceptovanou prezumpciou dobromyseľnosti fyzických osôb vo vzťahu k dobrej viere žurnalistu. Odmietol tézu súdu o tom, že príspevok spôsobom svojho spracovania ako taký; a teda celý príspevok; zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Poznamenal, že redaktorka príspevku sa (pravdepodobne aj z dôvodu ignorovania zo strany žalobcu) v predmetných častiach relácie zamerala výlučne na sprostredkovanie priamych dojmov pána U., pričom sa úplne vyvarovala akýchkoľvek komentárov, ktoré by hodnotili súlad žalobcových krokov s právnymi predpismi a dokonca zo strany redaktorky nedošlo ani k žiadnemu priamemu hodnoteniu motívu žalobcu k uvedeným činnostiam. Hoci pán U. v rámci svojich hodnotiacich úsudkov jednoznačne prezentoval svoj názor na motívy konania žalobcu, ani on vo svojich vyjadreniach netvrdil porušované zákona zo strany žalobcu. Úvaha súdu o tom, že redaktorka relácie si mala sama zadovážiť faktické informácie o konaní žalobcu je absurdná. Predmetom relácie nebolo konanie žalobcu v súlade so zákonmi alebo podzákonnými predpismi, či dostal za niektoré zo svojich konaní pokutu alebo inú sankciu príslušných orgánov, hlavným dôvodom odvysielania relácie bola práve konkrétna situácia, kde sa manželia žijúci na určitom mieste celý život stanú pár rokov po reštitúcii nehnuteľnosti bezdomovcami, pričom všetky súdy aj iné orgány takýto postup označia za bezproblémový. Práve skutočnosť, že manželia U. sa nevedeli domôcť pomoci na žiadnom z kompetentných orgánov spôsobilo, že sa obrátili na verejnoprávny rozhlas ako poslednú inštanciu. Uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že neexistovali prostriedky, úkony, ktorými by si splnil povinnosti vlastníka nehnuteľnosti, ale tieto by zároveň výrazne nižším spôsobom zasiahli do kvality života nechcených nájomníkov, nepreukázal, že sa v daných prípadoch snažil upozorniť kompetentné úrady alebo spoločnosti na to, že plánované akcie významným spôsobom zasiahnu do života jeho nájomníkov, avšak tieto úrady alebo spoločnosti trvali na zvolenom riešení. Opätovne upozornil na fakt, že súd úplne ignoruje veľmi pravdepodobnú možnosť, že žalobca sa zámerne nevyjadril k danej problematike, a to napríklad práve z dôvodu budúceho

právneho sporu. Zdôraznil, že sa jednalo o dôležitú tému verejného záujmu, pričom čas odvysielania bol výsostne aktuálny, kedy boli manželia U. vysťahovaní z bytu. Zotrval na vznesenej námietke premlčania s poukazom na to, že žalobca pre úspech v konaní zmenil žalobný petit, ktorú zmenu je nutné posudzovať ako uplatnenie nového nároku. Namietal opodstatnenosť žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorom smere priznanie náhrady odôvodnil súd prvej inštancie samotným obsahom príspevku, resp. neprofesionálnym konaním redaktorky, výlučne všeobecnými svedeckými výpoveďami, ktorých autormi boli zaujaté, a teda nehodnoverné osoby, z výpovede ktorých nebol preukázaný žiadny konkrétny následok, resp. ujma, ktorá mala žalobcovi s domnelým zásahom do ochrany osobnosti vzniknúť.

3. Proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba vo zvyšku náhrady nemajetkovej ujmy zamietnutá, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zmeny, aby žalovanému bolo uložené zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18.000,- eur dôvodiac tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy 7.000,- eur považoval za nedostatočnú a neúčinnú. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy dôsledne neriadil § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka a nedostatočne zohľadnil najmä okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do osobnostných práv, keď nedostatočne zohľadnil prístup redaktorky žalovaného pri príprave relácie a jeho vplyv na celkové vyznenie relácie. Mal za to, relácia nebola dominantne motivovaná proklamovanou snahou redaktorky o informovanie verejnosti o spoločenskom probléme, ale od začiatku smerovala najmä k napádaniu a dehonestácii jeho osoby, keď sa venuje najmä jeho osobe, voči ktorej vyznieva výslovne útočne. Redaktorka žalovaného pristúpila k spracovaniu relácie z hľadiska jej povinností mimoriadne nezodpovedným a neprofesionálnym spôsobom, hrubo porušujúcim elementárne pravidlá novinárskej etiky, popierajúci úlohy a poslanie právneho predchodcu žalovaného. Postup redaktorky pri príprave a spracovaní relácie vypovedá o jej zlom úmysle, čomu nasvedčuje skutočnosť, že pri príprave relácie oslovila výlučne iba jednu stranu, a to nájomcu Z. U., ktorému dala veľký priestor a celú reláciu založila výlučne na jeho vyjadreniach. Jemu ako dotknutej strane daného vzťahu nedala v relácii žiadny priestor, nepožiadala ho o vyjadrenie a za týmto účelom ho ani nekontaktovala. V konaní nebolo preukázané, že by sa redaktorka žalovaného o jeho kontaktovanie pokúsila. Týmto zmarila možnosť, aby mohol prezentovať svoje vlastné argumenty a dať na správnu mieru, resp. do správnych súvislostí svoje konanie, postoje, ako aj vyjadrenia Z. U., ktoré pri príprave relácie uviedol. Ak by tak urobila, jeho argumenty by zásadným spôsobom ovplyvnili celkové vyznenie relácie. Redaktorka nekontaktovala ani správcu domu, ktorý mal nielen kontakt na neho, ale v konečnom dôsledku disponoval potrebnými informáciami týkajúcimi sa stavu budovy a o obmedzeniach v jeho užívaní a o tých dôvodoch. Redaktorka sa nesnažila vyjadrenia Z. U. overiť ani iným spôsobom z iných zdrojov, napríklad dopytmi na dodávateľov elektrickej energie, stavebný úrad, obec, policajný zbor a neurobila mu ani žiadnu kvalifikovanú oponentku. Takýto jej postup bol celkom zjavne tendenčný a jednostranný, v rozpore so základmi novinárskej etiky a poslaním právneho predchodcu žalovaného. Redaktorka, ktorá iniciovala spracovanie danej témy, vedome postupovala hrubo nedbanlivo, nevykonala žiadny prieskum pravdivosti a úplnosti vyjadrení Z. U., inak si ich neoverila, ani sa o to nesnažila. Prístup redaktorky žalovaného pri príprave a spracovaní relácie tak vypovedá o jej zlom úmysle, snahe o vyvolanie pobúrenia, senzácie na úkor jeho osoby a bez akéhokoľvek záujmu o to, či tým neoprávnene dôjde ku škandalizácii jeho osoby a zásahu do jeho práv a záujmov. Preto sa nemožno stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že nebol preukázaný úmysel redaktorky žalovaného zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Poukázal na následnú mimoriadne negatívnu reakciu, ktorú neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv spôsobil v jednotlivých sférach jeho života spočívajúcu v znížení vážnosti, cti a povesti tak ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania, a to výpovedí ním navrhovaných svedkov. Poukázal na značný ohlas relácie, čo bolo dôsledkom opakovaného vysielania relácie s časovým odstupom, na rôznych programových okruhoch, ktoré patria k najpočúvanejším s celoslovenskou pôsobnosťou, v rôznych vysielacích časoch. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy preto považoval za neprimerane nízku, nezodpovedajúcu plne závažnosti ujmy, ktorú neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv vyvolal a okolnostiam, za ktorých k nemu došlo. Za dostatočnú a účinnú pri zohľadnení kritérií uvedených v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka považoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že už odvysielaním relácie pri jej premiére dňa 12. 06. 2007 došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, spôsobilého

vyvolať nepriaznivý následok, k tomuto zásahu do osobnostných práv potom došlo aj pri každom ďalšom vysielaní tejto relácie žalovaným, a preto sa domáhal ochrany svojich osobnostných práv v súvislosti s každým z vysielaní predmetnej relácie, ktoré sú mu známe, a ktorým došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. Záver súdu prvej inštancie o neposkytnutí mu priestoru na vyjadrenie zo strany redaktorky nebol založený iba na jeho výpovedi, ale aj na výpovedi svedkyne G.. Výpoveď svedka Z. U. považoval za nevierohodnú vzhľadom na jeho predpojatosť voči jeho osobe, ktorá je zrejmá už z jeho vyjadrení uvedených v predmetnej relácii na jeho adresu. Mal za to, že nie je nestranným svedkom, nakoľko má nepriamy záujem na výsledku konania. Poukázal na to, že žalovaný tohto svedka po tom, čo ho navrhol v konaní vypočuť, ešte pred jeho výpoveďou kontaktoval a svedok so žalovaným aj po svojej výpovedi aktívne spolupracoval ohľadne zadováženia dokladov, ktoré by žalovaný na svoju obranu mohol súdu predložiť. Vzťah svedka k prejednávanej veci, na ktorej výsledku mal prinajmenšom nepriamy záujem, jeho vzťah a prístup k sporovým stranám, ako aj prístup žalovaného k tomuto svedkovi, považoval za skutočnosti výrazne oslavujúce hodnovernosť výpovede tohto svedka do tej miery, že na ňu súd vôbec nemal prihliadnuť. Pokiaľ žalovaný argumentoval možnosťou vypočutia redaktorky formou písomného zodpovedania otázok, uviedol, že s týmto postupom nesúhlasil, a to aj vzhľadom na manipulatívnosť postupu žalovaného v tomto konaní. Žalovanému, ktorý sa odvoláva na mailovú komunikáciu, ktorá dnes neexistuje, nič nebránilo v tom, aby ju súdu predložil v konaní skôr a v tejto súvislosti poukázal na § 118a O.s.p. a z neho vyplývajúcu koncentračnú zásadu. Zotrval na tom, že k problematike, ktorá bola obsahom relácie, sa nevyjadril výlučne z dôvodu, že mu zo strany redaktorky nebola takáto možnosť poskytnutá, a že o spracúvaní relácií nemal žiadnu vedomosť. Poukázal na to, že v prípade, ak zabezpečenie stanoviska druhej strany nie je možné, tak je profesionálnou povinnosťou novinára overiť si dostupné informácie aj iným možným spôsobom. Mal za to, že pokiaľ redaktorka údajne nevedela získať vyjadrenie k téme od neho, tak mala vyvinúť snahu o získanie informácií týkajúcich sa predmetnej témy z iných zdrojov. Jej snaha sa však v danom prípade obmedzila na poskytnutie priestoru Z. U. a jeho právnemu zástupcovi, ktorý postup považuje za hrubo neprofesionálny a úplne ľahostajný. Za nepodložený považoval argument žalovaného o tom, že svedkovia vypočutí na preukázanie nepriaznivých následkov neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv, sú zaujatí a nedôveryhodní. Žalovaný svoje konštatovanie o tom, že sa malo jednať o jeho spolupracovníkov a priateľov bližšie ničím nezdôvodnil, takéto jeho tvrdenie považoval za zavádzajúce a navyše z priebehu konania nevyplynulo. Odvolanie žalovaného preto považoval v plnom rozsahu za nedôvodné, a preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v žalovaným napadnutej časti potvrdiť.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na vznesenej námietke premlčania a dôvodoch, pre ktoré nepovažoval za opodstatnené ani priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 7.000,- eur vzhľadom na absenciu existencie závažných negatívnych dopadov na osobnostné práva žalobcu v súvislosti s odvysielaním predmetnej relácie. Z uvedeného dôvodu žiadal odvolanie žalobcu zamietnuť.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je z hľadiska žalobcom a žalovaným uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia správny.

7. V preskúmavanej veci súd prvej inštancie vykonal; v rozsahu dôkazných návrhov strán; všetko potrebné dokazovanie na posúdenie, či žalovaný jednostranným spracovaním relácie „ Z. C. B. H....“. tým, že žalobcovi neposkytol priestor na vyjadrenie a možnosť uplatniť tak relevantne jeho vplyv na konečné vyznenie relácie, neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu, a či sú v tejto súvislosti dôvodné žalobcom uplatňované nároky, skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov; správne vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 11, § 13 ods. 2, ods. 3), ktoré aj správne vyložil s poukazom na závery vyplývajúce z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti s aplikáciou článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a; dôsledne sa riadiac pokynmi, právnym názorom a závermi odvolacieho súdu v jeho uznesení č.k. 8Co/702/2013-339 zo dňa 18.11.2014; svoj myšlienkový postup, na základe ktorého dospel k záveru o potrebe podanej žalobe čiastočne vyhovieť, dôkladne vysvetlil, a to s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti a prijaté právne závery, a zároveň sa v potrebnom rozsahu vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi

skutočnosťami významnými pre právne posúdenie veci, ako aj s podstatnými argumentmi sporových strán a náležíte posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania.
8. V preskúmavanej veci sa žalobca žalobou; podanou na súde prvej inštancie dňa 16.10.2009; domáhal určenia, že žalovaný uverejnením; bližšie ním špecifikovaných; nepravdivých tvrdení v relácii s názvom „Z. C. B. H....“. odvysielanej v premiére dňa XX.XX.XXXX na programovom okruhu M. G., neoprávnene zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti, požadoval priznanie morálnej satisfakcie v podobe zaslania ospravedlnenia, zničenie všetkých hmotných nosičov, na ktorých je zvukový záznam z tejto relácie zachytený a priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 25.000,- eur. V podanej žalobe svoj žalobný nárok skutkovo odôvodnil tým, že žalovaný neoprávnene zasiahol do jeho osobnostných práv odvysielaním relácie s názvom „ Z. C. B. H....“. S. XX.XX.XXXX na svojom okruhu M. G. vo vysielacom čase o XX,XX R.. Z. G. C. Z. na S. B. M. U. M. D. S. XX.XX.XXXX Z. XX.XX.XXXX. Písomným podaním zo dňa 06.11.2015 žalobca žiadal pripustiť zmenu žalobného petitu oproti pôvodne navrhovanému tak, že upustil od konštatovania nepravdivých tvrdení v texte určovacieho žalobného petitu a znenia ospravedlnenia a súčasne ich doplnil o uvedenie odvysielania danej relácie aj v jej reprízach dňa XX.XX.XXXX Z. XX.XX.XXXX.

9. Žalovaný vzniesol námietku premlčania s poukazom na to, že žalobca si touto zmenou žaloby uplatnil nový nárok. Odvolací súd zastáva názor, že žalobca uplatnenou zmenou žaloby nezmenil svoje rozhodujúce skutkové tvrdenia, ktorými pôvodne odôvodňoval svoj žalobný nárok, zmena určovacieho žalobného petitu a znenia ospravedlnenia sa neprejavila v zmene hmotnoprávnych predpokladov pre posúdenie vzniku nároku na uplatňovanú peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, a teda žalobca si vykonanou zmenou žaloby neuplatnil iný nárok. Zo strany žalobcu došlo len k spresneniu pôvodného žalobného nároku v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v jeho uznesení č.k. 8Co/702/2013-339 zo dňa 18.11.2014.

10. Zmenou žaloby žalobca žiadal to isté plnenie ako v pôvodnom žalobnom petite (rovnaké plnenie čo do kvality aj rozsahu), na základe toho istého skutkového stavu (skutkového základu veci) ktorý uviedol v žalobe. Zmena časti žaloby sa nedotkla pôvodne uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie, keď žalobca nezmenil svoju pôvodnú žalobu z kvantitatívneho hľadiska, že by požadoval rozšírením žalobného návrhu niečo naviac, a ani z kvalitatívneho hľadiska, že by žiadal priznať niečo iné ako v pôvodnej žalobe, teda že by žiadal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z iných; teda úplne nových - doposiaľ neuvedených; skutočností ako pôvodne v žalobe vymedzených rozhodujúcich skutočností. Ani vykonanou zmenou žaloby v danom prípade nedošlo k zmene predmetu konania. Súd prvej inštancie preto správne posúdil žalovaným vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú.

11. K neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo odvysielaním relácie s názvom „Z. C. B. H. ...“., a preto správne súd prvej inštancie rozhodol vo výroku rozsudku, že žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu odvysielaním relácie v jej premiére dňa XX.XX.XXXX Z. Z. D. N. S. M. S. XX.XX.XXXX Z. XX.XX.XXXX. Každé (opakované) odvysielanie tejto relácie bolo samostatne objektívne spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu. Žalobcovi patrí morálna satisfakcia; v podobe ospravedlnenia; za výroky, ktoré rovnako odzneli vo všetkých rozhlasových vysielaniach tejto relácie, každé jedno odvysielanie relácie preto predstavuje neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, na čo nemá vplyv skutočnosť, že vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca odôvodňuje (len) dôsledkami, ktoré mu vznikli odvysielaním relácie v jej repríze v roku 2008. V priebehu prvoinštančného konania upravil žalobca žalobný petit v súlade s (predchádzajúcou) odvolacou námietkou žalovaného; ktorú považoval odvolací súd za dôvodnú; a odstránil nedostatok spočívajúci v tom, že sa domáhal priznania ospravedlnenia za odvysielanie premiéry relácie, avšak uplatňovanú peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy; ktorá nastupuje len ak priznaná morálna satisfakcia nie je dostatočná; odvodzoval od uverejnenia reprízy, za ktorú sa však priznania ospravedlnenia pôvodne nedomáhal. Žalovaný preto nedôvodné vytýka súdu prvej inštancie úplné ignorovanie právneho názoru odvolacieho súdu a neopodstatnene sa v tomto smere dovoláva zrušenia napadnutého rozsudku pre jeho nezákonnosť.
12. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní postupoval správne, keď v intenciách záverov uznesenia odvolacieho súdu č.k. 8Co/702/2013-339 zo dňa 18.11.2014, ktorý považoval za správny záver súdu prvej inštancie o jednostrannom spracovaní relácie, zameral svoje dokazovanie na zisťovanie, či redaktorka žalovaného poskytla žalobcovi možnosť vyjadriť sa k spracovanej téme, prípadne či

jej v zadovážení stanoviska žalobcu bránili vážne či objektívne prekážky, a či tak vyvinula konkrétnym okolnostiam danej veci primerané úsilie na zistenie všetkých dostupných informácií dôležitých pre vytvorenie si vlastného úsudku poslucháčom. Odvolací súd zastáva názor, že redaktorka sa nemohla spoliehať len na dôveryhodnosť vyjadrení konaním žalobcu dotknutého nájomcu p. U. bez toho, aby vykonala dostupné kroky na to, aby si overila ich hodnovernosť, nakoľko z jeho vyjadrení a použitých expresívnych výrazov na adresu osoby žalobcu, jej muselo byť zrejmé, že boli ovplyvnené jeho dlhodobo negatívnym postojom k žalobcovi a konanie žalobcu pociťoval až ako psychické týranie. Vynaloženie potrebného úsilia bolo žiaduce o to viac, že išlo o verejnosťou citlivo vnímanú tému, a že žiadne z kompetentných orgánov nezistili v postupu žalobcu žiadne pochybenia; súdy a iné orgány ho považovali za legitímne; a ani skutočnosť, že na žalovaného sa nespokojný nájomca obrátil o pomoc ako na poslednú inštanciu, nezbavovala žalovaného povinnosti objektivizovať obsah relácie založený (aj) na sugestívnych vyjadreniach nespokojného nájomcu.

13. Žalobca namietal, že by ho redaktorka žalovaného kontaktovala za účelom poskytnutia vyjadrenia k tvrdeniam jeho konaním dotknutého nájomcu Z.. U.. Z obsahu odvysielaného príspevku vyplýva, že žalobcu (majiteľa domu) sa redaktorka „snažila darmo hľadať, zvonček s menovkou na Š. O. zostal bez odozvy“. Uvedenému korešponduje svedecká výpoveď Z.. U. o tom, že redaktorke ukázal zvonček žalobcu, na ktorý ona zazvonila. Svedok nepotvrdil pravdivosť odvysielanej informácie v relácii, že žalobca sa na zvonenie neozval, a v tejto súvislosti poskytol takú verziu; sprostredkovanú mu samotnou redaktorkou; že žalobca nemal záujem sa s ňou rozprávať. Svedok tiež vypovedal, že s redaktorkou bol na Š. O. v pracovný deň medzi 10 - 12. hod. a bolo to v čase, keď boli exekučne vysťahovaní z bytu. Napokon svedok poznamenal, že redaktorke predložil nejaké revízne správy na nahliadnutie. Na pojednávaní dňa 15.06.2016 žalovaný predložil prvoinštančnému súdu na nahliadnutie elektronickú komunikáciu medzi redaktorkou a jeho zamestnankyňou, z ktorej malo vyplývať, že redaktorka sa bezvýsledne pokúšala skontaktovať so žalobcom.

14. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že redaktorka sa pokúsila osloviť žalobcu za účelom získania jeho stanoviska, ale sa jej nepodarilo so žalobcom skontaktovať v mieste jeho bydliska. Žalovaný preto nedôvodné namieta správnosť skutkového záveru súdu prvej inštancie, že žalobca nebol redaktorkou oslovený, keďže redaktorke sa nepodarilo zabezpečiť jeho účasť vo vysielanej relácii. Odvolací súd sa stotožnil aj so skutkovým záverom súdu prvej inštancie, že redaktorke sa nepodarilo zabezpečiť účasť žalobcu nie z dôvodu, že by žalobca svoju účasť odmietol. Žalovaný sa v tomto smere odvolával na výpoveď svedka Z.. U. a na emailovú komunikáciu redaktorky s jeho zamestnankyňou z roku 2009, avšak nie je zrejmé prijatia akých iných skutkových záverov sa na základe uvedených dôkazov dovolával a aj svoje odvolacie námietky formuloval len v hypotetickej rovine, keď postup redaktorky odôvodňoval „ pravdepodobne aj z dôvodu ignorovania zo strany žalobcu“, „a to napr. práve z dôvodu budúceho právneho sporu“. Pokiaľ súd prvej inštancie neprihliadol na výpoveď svedka p. U. o tom, že redaktorka mu oznámila, že žalobca nemal záujem sa s ňou rozprávať, táto je v rozpore s obsahom samotnej relácie, v ktorej odznelo, že žalobca sa na zvonenie (redaktorky) neozval. Snahu redaktorky skontaktovať sa so žalobcom v doobedňajších hodinách v pracovný deň v miestne jeho bydliska nemožno považovať za vynaloženie dostatočného úsilia na zabezpečenie vyváženého a nestranného spracovanie reportáže za stavu, keď redaktorke v zásade nebránili žiadne vážnejšie prekážky opakovať návštevu žalobcu v mieste bydliska mimo pracovného času, pokúsiť sa zistiť iný kontakt na žalobcu, napr. aj prostredníctvom dotknutého nájomcu, ktorý bol so žalobcom v súdnom spore, príp. osloviť správcu domu. Dôkazná situácia neumožňovala prijať záver, že by sa žalobca odmietol vyjadriť, resp. ignoroval či maril snahu redaktorky o jeho oslovenie.

15. Objasnenie okolností vedúcich žalobcu k postupu kriticky prezentovanému nespokojným nájomcom v odvysielanom príspevku by nepochybne prispelo k objektívnosti vyhodnotia postupu žalobcu poslucháčom pri formovaní jeho vlastného úsudku, a v konečnom dôsledku by celkové vyznenie relácie nepôsobilo tak dramatickým dojmom v neprospech žalobcu ako osoby zodpovednej za tragédiu rodiny, ktorá prišla jeho zákerným, zlostným, ponižujúcim, nečestným, nemorálnym až protiprávnym konaním o strechu nad hlavou. To, že žalobcovi nebolo umožnené odôvodniť nevyhnutnosť dočasného obmedzenia užívania bytov nájomcami zlým technickým; až havarijným; stavom nehnuteľnosti, malo za následok, že vo svetle nespokojným nájomcom prezentovaných faktov a hodnotiacich úsudkov vyznela relácia tak, že žalobca ako bezcharakterný a zlomyseľný majiteľ reštituovanej nehnuteľnosti svojvoľne použil bezohľadné praktiky za účelom dosiahnutia núteného vysťahovania nájomcov z bytu zhoršením ich základných podmienok na dôstojné bývanie. Takýto pohľad na žalobcu napokon vyplýva aj z dôvodov vedúcich k oceneniu redaktorky literárnym fondom za uvedený príspevok, v ktorých bolo konštatované, že redaktorka

poukázala na legislatívne diery a neochotu štátnych aj samosprávnych orgánov na príklade rodiny, ktorá sa stala obeťou nekalých postupov majiteľov reštituovaného domu.
16. Správne tiež súd prvej inštancie zohľadnil, že reportáž bola spracovaná určité časové obdobie, zo strany dotknutých nájomcov išlo o dlhodobú záležitosť a redaktorka mohla venovať viac času úsiliu o získanie stanoviska žalobcu bez vystavenia sa riziku toho, že by medzitým odvysielanie spracovanej témy stratilo na aktuálnosti; v danom prípade totiž nehrozilo, že by sa hodnota a význam informácií znehodnotili ich neskorším odvysielaním.
17. Súd prvej inštancie dostatočne zvážil, že išlo o dôležitú tému verejného záujmu a vzhľadom na aktuálnosť témy so širokým spoločenským dosahom správne vychádzal zo zvýšenej ochrany poskytovanej práve vyhľadávaniu a rozširovaniu informácií a myšlienok týkajúcich sa otázok verejného záujmu; keď poslaním tlače je nesporne šíriť informácie a myšlienky o otázkach verejného záujmu s tým, že je zároveň nespochybniteľným právom verejnosti takéto informácie prijímať. Snahou reportáže bolo upriamiť pozornosť verejnosti (poslucháča) na nedostatočný záujem zo strany kompetentných orgánov o riešenie bývania nájomcov bytov v reštituovaných domoch, s cieľom vyvolať verejnú diskusiu o nastolenej téme a prispieť tak k riešeniu problému zo strany príslušných orgánov smerom k náprave tohto nežiaduceho stavu.
18. Na druhej strane bolo potrebné vziať na zreteľ, že žalobca nebol osobou verejného záujmu, u ktorej dochádza k zúženiu priestoru súkromnej sféry a s tým spojenej nižšej úrovne ochrany osobnostných práv. U žalobcu preto boli v súvislosti s kritikou výkonu jeho vlastníckych práv k súkromnému majetku hranice akceptovateľnosti užšie ako u osôb verejne činných a s tým súvisiaca širšia miera ochrany pred neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv.
19. Pokiaľ žalovaný poukazoval na dobrú vieru redaktorky pri spracovaní relácie, keď sa obmedzila výlučne na sprostredkovanie priamych dojmov p. U., sama sa vyvarovala akýchkoľvek komentárov hodnotiacich súlad konania žalobcu s právnymi predpismi, ako aj motív jeho činností, odvolací súd zastáva názor, že táto skutočnosť nelegitimizuje opomenutie žalobcu redaktorkou pri spracovaní relácie, nakoľko uverejnenie jeho postoja mohlo relevantne prispieť k objektivizácii vyjadrení nespokojného nájomcu na jeho adresu.

20. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje zodpovednosť žalovaného za odvysielané výroky tretích osôb, a preto bolo jeho povinnosťou pred uverejnením prevzatých vyjadrení posúdiť, či tieto nemôžu zasiahnuť do práv na ochranu osobnosti a jeho zodpovednosť nemožno vylúčiť len preto, že si plní svoju informačnú povinnosť. Redaktorka nemohla ovplyvniť obsah vyjadrení p. U., mala však aspoň; hoci aj na základe dokladov predložených jej samotným nájomcom; zdôrazniť na obranu žalobcu, že činnosti opísané nespokojným nájomcom boli objektívne vyvolané nevyhovujúcim technickým stavom obytného domu a boli legitímne vykonané na základe úradných povolení, resp. na základe povinností uložených žalobcovi kompetentnými orgánmi, a teda že nemuseli byť prostriedkom na vyštvanie nájomcov z bytov tak, ako boli odprezentované samotným nájomcom. Z obsahu odvysielaného vyjadrenia nájomcu síce vyplývalo, že odstavenie od plynu bolo na podklade poruchy, z príspevku tiež vyplývalo, že všetko bolo zo strany žalobcu v poriadku (dostal kolaudačné rozhodnutia a sťažnosti a trestné oznámenia nájomcov boli neúspešné), z obsahu relácie tiež vyplývalo, že súdom bolo privolené k výpovedi z nájmu bytu, čo nájomca rešpektoval s poukazom na povinnosť zabezpečiť mu primeraný náhradný byt. V odvysielanej relácii však už nebola zmienka o dôvodoch odpojenia od elektriny, vody, kanalizácie, zobratia povalových priestorov, zbúrania garáže susedov a monitorovania kamerami, a takého konanie žalobcu vyznelo ako svojvoľné. Nezanedbateľnou sa javí aj skutočnosť, že práve v pasáži, v ktorej sa príspevok sústredil na taký spôsob riešenia vysťahovania nájomcov z bytu, že ich žalobca ako majiteľ zreštituovaného bytového domu odpojil od elektriny, plynu, odstavil od kanalizácie a vody, zobral im povalové priestory a pivnice, zbúral garáž susedom, namontoval kamery, bol poskytnutý dotknutému (nespokojnému) nájomcovi najväčší priestor na vyjadrenie (1:06 - 4:33).

21. S poukazom na uvedené (body 19, 20) dospel odvolací súd k záveru, že snaha redaktorky verifikovať dôveryhodnosť vyjadrení nespokojného nájomcu nebola vynaložená do tej miery, v ktorej jej bolo overenie u žalobcu prístupné, a pretože celospoločenský prínos odvysielanej relácie neprevážil nad nedôsledným postupom redaktorky, nebolo možné uprednostniť právo žalovaného na slobodu prejavu pred právom žalobcu na ochranou osobnosti.
22. K námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal svoju snahu minimalizovať svojou činnosťou zásahy do kvality života nechcených nájomníkov a neupozornil na to kompetentné orgány, odvolací súd poznamenáva, že žalovaný v priebehu konania neargumentoval tým, že by zásahy žalobcu takýmto spôsobom neboli vykonané, a preto nedôvodné vytýka žalobcovi neunesenie dôkazného bremena;

obsah spisu skôr nasvedčuje tomu, že zásahy boli primerané, keď boli realizované v nevyhnutnom rozsahu s poskytnutím náhradného riešenia, ak to bolo objektívne možné (žalobca zabezpečil nájomcom náhradný zdroj elektriny, použitie chemického WC bolo len na obmedzený čas, a to aj pre rodinu samotného žalobcu, náhrada za plyn nebola možná vzhľadom na revíznu správu o úniku plynu v bytoch nájomníkov).

23. Žalovaný nedôvodné vytýka súdu prvej inštancie, že nekriticky prevzal tvrdenie žalobcu o tom, že pri tvorbe reportáže nebol redaktorkou oslovený, a že by s ňou určite komunikoval tak ako s inými médiami, ktorými bol oslovený. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že žalovaný nenamietal pravdivosť tvrdenia žalobcu v jeho výpovedi o tom, že ho v súvislosti s vysťahovaním manželov U. kontaktovali redaktori iných médií so žiadosťou o vyjadrenie a s ktorými na danú tému komunikoval. Vo vzťahu k tej podstatnej a v danej veci zásadnej skutočnosti, či mal žalobca možnosť vyjadriť svoje stanovisko k tvrdeniam nájomcu p. U., spočívalo dôkazné bremeno na žalovanom, ktorý bol povinný túto skutočnosť, resp. dôvody, pre ktoré nebol (nemohol byť) žalobca oslovený, hodnoverne dôkazné podložiť, nepostačuje preto pre unesenia dôkazného bremena vo vzťahu k tejto skutkovej otázke predložiť žalovaným dôkazy (len) spochybňujúce tvrdenia žalobcu. Žalobca v tejto súvislosti nebol zaťažený dôkaznou povinnosťou, navyše preukázanie existencie negatívnej skutočnosti, t.j. že nebol žalovaným kontaktovaný, nebolo možné od neho vyžadovať.

24. Odvolací súd považuje za úplne nenáležitú argumentáciu žalovaného o potrebe zohľadnenia bežnej praxe osôb v podobnom postavení ako žalobca, ktoré ignorovaním pokusov o oslovenie, resp. poskytnutie priestoru na vyjadrenie, sa snažia zabrániť tomu, aby média vôbec o takýchto prípadoch informovali. Rovnako nemožno prezumovať nezáujem žalobcu vyjadriť sa na základe skutočnosti, že z pohľadu verejnej mienky bude žalobca vždy v nevýhodnom postavení z pozície nového vlastníka zreštituovanej nehnuteľnosti, ktorý dal výpoveď nájomcom, ktorí v nej prežili celý svoj život; a tiež nemožno vyvodiť, že aj keby sa žalobca bol mal možnosť vyjadriť, nebol by pohľad poslucháča na jeho konanie iný (prijateľnejší, viac akceptovateľný). Odvolacia námietka žalovaného s odkazom na fakt, že súd úplne ignoroval veľmi pravdepodobnú možnosť, že žalobca sa zámerne nevyjadril k danej problematike, a to napr. práve z dôvodu budúceho právneho sporu, je len ničím nepodloženou špekuláciou.

25. Žalovanému neprináleží prenášať zodpovednosť za unesenie dôkazného bremena, resp. stav jeho dôkaznej núdze vyplývajúci z objektívnej nemožnosti vypočutia redaktorky, na konajúci súd. Žalovaný nenáležité odkazuje na zásadu materiálnej pravdy a z nej vyvodzovanú povinnosť konajúceho súdu nájsť spôsob ako získať informácie priamo od redaktorky relácie, ktorá nemohla byť vypočutá z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu; keď podľa právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku v sporovom konaní nebol podkladom pre rozhodnutie súdu skutočný stav veci, ale skutkový stav veci, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania a tento mal byť predovšetkým výsledkom dôkaznej aktivity procesných strán (§153 ods. 1 O.s.p.).

26. Súd prvej inštancie tak na základe všetkých relevantných skutočností dôkladne zvážil, či jednostranným spracovaním relácie žalovaným došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu a dospel k správnemu záveru, že v danom prípade legitímny záujem na zabezpečení ochrany osobnostných práv žalobcu prevážil nad žalovaným sledovaným legitímnym záujmom na informovaní verejnosti o veciach verejného záujmu. Odvolací súd dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že odvysielaná relácia „ Ako prísť o byt...“ bola objektívne spôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, privodiť mu ujmu na jeho profesijnej cti a vážnosti a bola tak objektívne spôsobilá negatívne ovplyvniť jeho spoločenské hodnotenie, znevážiť jeho postavenie a spochybniť jeho dôveryhodnosť a spoľahlivosť vo verejnom živote a v podnikateľskom prostredí. Všetky zákonné predpoklady pre priznanie žalobcom uplatňovanej nepeňažnej satisfakcie tak boli splnené.

27. V časti priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy spočívali odvolacie námietky žalovaného vtom, že ju súd prvej inštancie odôvodnil samotným obsahom príspevku, neprofesionálnym konaním redaktorky, obmedzil sa len na všeobecné svedecké výpovede podané nehodnovernými osobami, z ktorých nebol preukázaný žiadny konkrétny následok, resp. ujma, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, a vytýkal súdu prvej inštancie priznanie náhrady nemajetkovej ujmy i napriek viacerým pochybnostiam už pri posudzovaní existencie zásahu.

28. Odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatňované odvolacie námietky vo vzťahu k priznanej výške náhrady nemajetkovej ujmy nie sú založené na takých relevantných argumentoch, pre ktoré by boli úvahy súdu, na základe ktorých dospel k priznanej výške, neudržateľné, a teda nesprávne. Súd prvej inštancie vyhodnotil negatívne následky vo všetkých žalobcom tvrdených oblastiach jeho života, v hodnotení jeho skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, a aj náležíte vyhodnotil, a pokiaľ tak pri výške peňažnej náhrady; ktorá je predmetom voľnej úvahy; vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu, zobral do úvahy len tie skutočnosti, ktoré sú relevantné z hľadiska kritérií predpokladaných zákonom pre uplatnenie peňažnej náhrady a vo vzťahu k nim svoje úvahy založil na konkrétnych dôkazoch o nepriaznivých následkoch zásahu, nie je mu možné v tomto smere žiadne pochybenie vytknúť a jeho úvahy vo vzťahu k výške ne/priznanej náhrady treba považovať za správne.
29. Z hľadiska vzniku nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prvej inštancie s náležitou starostlivosťou zohľadnil pôsobenie žalobcu v orgánoch profesijných organizácií (Združenie podnikateľov Slovenska a Národná agentúra pre rozvoj malého a stredného podnikania) ako aj na konkrétne negatívne následky v tejto jeho oblasti pôsobenia vyvolané odvysielaním relácie v jej repríze v roku XXXX. Negatívne následky sa prejavili dočasným pozastavením výkonu funkcií žalobcu v Združení podnikateľov Slovenska a tým aj jeho nominácií do štátnych orgánov, keďže také neľudské, bezohľadné a nekorektné správanie ako bolo v predmetnej relácii odvysielané, bolo nezlučiteľné s hodnotovým zameraním združenia a s vážnosťou funkcií, ktoré v ňom žalobca; ako člen generálnej rady a člen prezídia; zastával. Dôkazné podložené boli aj nepriaznivé následky v podobe straty dôvery a spoľahlivosti žalobcu u predstaviteľov organizácií, v ktorých pôsobil, ako aj u jeho spolupracovníkov v rámci obchodných aktivít. Odvolací súd nemal dôvod pochybovať o hodnovernosti na tieto okolnosti vypočutých svedkov a len tá skutočnosť, že títo sú spolupracovníci a známymi žalobcu, nemala za následok oslabenie dôkaznej hodnoty ich svedeckých výpovedí do tej miery, že by na ne nemal súd vôbec prihliadnuť.
30. Súd prvej inštancie tak dospel k správnemu záveru, že priznaná morálna satisfakcia sa javí v danom prípade ako nepostačujúca pre eliminovanie ujmy vzniknutej na osobnostných právach žalobcu a že ospravedlnenie v danom prípade by nebolo celkom zjavne primerané vzhľadom na konkrétne okolnosti zásahu, t.j. intenzitu, povahu, spôsob zásahu, charakter a dôležitosť dotknutej hodnoty, rozsah ujmy a jej dopad na postavenie a uplatnenie v spoločnosti, a preto by nebolo dostatočne spôsobilé účinne vyvážiť následky neoprávneného zásahu. Závažnosť týchto následkov bolo potrebné hodnotiť s ohľadom na význam postavenia žalobcu, ktorý bol v súvislosti so svojimi podnikateľskými aktivitami činný aj vo verejnom živote. Aj odvolací súd zastáva názor, že neoprávneným zásahom došlo k zníženiu cti a vážnosti žalobcu v jeho profesijnej oblasti v značnej miere, s prihliadnutím na významnú skutočnosť, na ktorú poukázal aj súd prvej inštancie, že k neoprávnenému zásahu došlo prostredníctvom celoslovenského vysielania verejnoprávnym médiom oslovujúcim množstvo ľudí, ktorí podané informácie prijímajú ako pravdivé a dôveryhodné. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie správne zohľadnil intenzitu zásahu, pre posúdenie ktorej bolo určujúce, že žalovaný odvysielaním relácie založenej na expresívnych a sugestívnych vyjadreniach nespokojného nájomcu vytvorili negatívny obraz o žalobcovi, ktorý u neho vyvolal ujmu na osobnostných právach, ktorú by každý na jeho mieste pociťoval ako závažnú a že zásah mal široký ohlas vzhľadom na postavenie žalovaného na mediálnom trhu a s tým spojený jeho významný vplyv na vytváranie mienky širokej verejnosti.
31. Treba zdôrazniť, že zásah bol umocnený skutočnosťou, že verejnosť veľmi citlivo reaguje na prípady zneužívania práv majiteľmi reštituovaných domov na úkor práv nájomcov bytov a vo všeobecnosti sa takéto konanie považuje za neakceptovateľné a odsúdeniahodné. Výška peňažnej satisfakcie tak dostatočne zohľadňuje aj závažnosť konania, s ktorým bola osoba žalobcu spájaná.
32. Vzhľadom na to, že primárny spôsob zadosťučinenia v čase rozhodovania súdu je už vzhľadom na odstup času natoľko oslabený, že svojím spôsobom stráca svoju funkciu, je potrebné o to viac zvažovať priznanie zadosťučinenia finančného, ktoré sa tak z pozície podpornej satisfakcie stáva prioritnou.

33. Odvolací súd nepovažoval odvolaciu argumentáciu žalobcu, ktorou odôvodňoval, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je nedostatočná a neúčinná, za spôsobilú relevantne ovplyvniť zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie v tejto časti. Súd prvej inštancie v dostatočnej miere zohľadnil; a následne aj premietol do výšky peňažnej náhrady; neprofesionálny prístup redaktorky pri príprave relácie a odvolací súd sa stotožnil s jeho záverom, že v tomto smere jej nemožno pripísať zlý úmysel zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu dehonestáciou a škandalizáciou jeho osoby. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že samotná redaktorka svojimi vstupmi žiadnym spôsobom

konanie žalobcu nekomentovala, neposudzovala, nevyslovovala žiadne hodnotiace úsudky ohľadne nemorálnosti či nezákonnosti postupu žalobcu a sama poslucháčovi nepodsúvala žiadne hodnotiace závery.

34. Navyše je potrebné tiež vziať na zreteľ, že zvyšok obsahu relácie, ktorý žalobca nenamietal, bol založený na objektívnom informovaní. Redaktorka nemala záujem poškodiť žalobcu, čomu nasvedčuje aj to, že žalobcu neoznačila jeho menom a priezviskom; neurobil to ani dotknutý nájomca; a žalobca bol identifikovaný len v obmedzenom rozsahu ako majiteľ nehnuteľnosti na Š.O. O.. Č.. XX D. H., čomu zodpovedá aj menší rozsah nepriaznivých následkov. Priezvisko žalobcu odznelo len jedenkrát zo strany právneho zástupcu p. U., a to v inej súvislosti, a to so splnením jeho povinnosti zabezpečiť nájomcom primeraný náhradný byt. K žalobcom tvrdenému značne širokému ohlasu relácie poukazuje odvolací súd na tú skutočnosť, že v prípade odvysielanej premiéry a prvej reprízy v rokoch 2007 žalobca nezaznamenal vo svojom okolí negatívne ohlasy.

35. Za profesijným zlyhaním redaktorky tak nebol jej motív znevážiť žalobcu na úkor objektívneho informovania verejnosti o veciach verejného záujmu. Obsah spisu nedáva spoľahlivý podklad pre záver, že by žalovaný vedome zneužil svoje práva, že by sledoval výlučne motív žalobcu poškodiť, a že by jeho prvoradým a jediným zámerom bola snaha o vyvolanie senzácie či pobúrenia, na úkor práv a oprávnených záujmov žalobcu. Tieto tvrdenia žalobcu tak v konaní zostali len v rovine jeho domnienok a nebolo ich možné; bez náležitého objektivizovania; zohľadniť pri posudzovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

36. Neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu nemal až tak neobyčajne, resp. mimoriadne, negatívny dopad na jeho ďalšie profesionálne uplatnenie, že by jeho zmiernenie bolo možné vyvážiť jedine ním požadovanou výškou peňažnej satisfakcie.

37. S ohľadom na uvedené možno zhrnúť, že súd prvej inštancie sa v preskúmavanej veci správne vysporiadal s otázkou splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, so zreteľom na všetky relevantné skutočnosti a po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Súdu prvej inštancie nemožno so zreteľom na obsah odvolacích dôvodov vytknúť žiadne pochybenie pri skutkovom, či právnom posúdení danej veci, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. I C.s.p.
38. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. vzhľadom na čiastočný úspech strán v odvolacom konaní.
39. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).